

ROMAN

MEER
DAN
GOUD

STEPHANIE LANDSEM

MEER DAN GOUD

Stephanie Landsem

Meer dan goud

Roman

Vertaald door Susanne Castermans-Nelleke

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Vertaling: Susanne Castermans-Nelleke
Ontwerp omslag: Mark Hesseling
Lay-out binnenwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 297 3197 3
ISBN (e-book) 978 90 297 3198 0
NUR 302
www.kokboekencentrum.nl

Originally published in the USA under the title: *In a Far-Off Land* by
Stephanie Landsem
Copyright © 2021 by Stephanie Landsem
Dutch edition © 2022 by KokBoekencentrum with permission of Tyndale
House Publishers. All rights reserved.

© 2022 KokBoekencentrum Uitgevers, Utrecht
Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij KokBoekencentrum vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid. Ook is het papier 100% chloor- en zwavelvrij gebleekt.

*Voor Rachel, Andy, Joey en Anna.
Ik hou onvoorwaardelijk van jullie.*

1

Los Angeles, Californië

1931

Mina

Nog nooit had ik zoiets chics gezien als het herenhuis van Roy Lester. Ik moest in mijn arm knijpen om me ervan te verzekeren dat ik daar ook echt was; ik, Minerva Sinclair, op dit feest vol glamour in Hollywood. Dit was het moment waarop ik had gewacht, dat gedeelte vlak voor het en-ze-leefden-nog-lang-en-gelukkig.

Tenminste, dat dacht ik toen.

Op het moment dat de enorme mahoniehouten deuren openzwaaiden, leek ik regelrecht in de film *The Hollywood Revue* te stappen. De grote zaal met het hoge plafond fonkelde in het licht van een kroonluchter, dat net zo helder was als op de set van een studio. Vrouwen in glanzende zijde stonden bij mannen in nachtblauwe smokings en dat alles in schitterende technicolor. Midden in de ruimte produceerde een vleugel de filmmuziek, begeleid door het aanzwellende geroezemoes en het getinkel van ijs in glazen. Ergens achterin knalde een champagnekurk, waarna een vrouw luidkeels begon te lachen. Bijna verwachtte ik een cameraman op een bewegend platform te zien staan, of een regisseur die door zijn megafoon riep: 'Cut!'

Bovenaan de drie marmeren treden die afdaalden naar de zaal vol kleur en muziek, kwam Max naast me staan. 'Luister toch naar me, Mina. Dit is een vergissing.'

‘Begin nou niet weer.’

Max was al aan het mopperen sinds hij me een uur geleden bij mijn pension had opgehaald. ‘Je bent nog steeds mijn agent,’ had ik hem door de telefoon gezegd, ‘en een meisje kan nu eenmaal niet in haar eentje ergens verschijnen.’ Zoals de verhoudingen nu lagen, kon ik hem niet de waarheid vertellen: dat ik hem nodig had. Wat ruim een maand geleden tussen ons was voorgevallen – wat ik het nieuwjaarsincident noemde – was een vergissing geweest en kon het beste vergeten worden. Was Max maar wat vergeetachtiger. Maar als Max zijn twintig procent wilde hebben van het contract dat ik morgen zou tekenen, moest hij me vanavond wel helpen.

Eerder die avond had hij me in zijn citroengele LaSalle-roadster geholpen, alsof we op weg gingen naar San Quentin en niet naar het uitbundigste feest in Los Angeles. Als een bezetene reed hij de heuvels in, net alsof hij dacht dat het feest eerder achter de rug zou zijn als hij sneller reed. Terwijl we de halvemaan volgden, speelde zijn ene hand zenuwachtig met een sigaret. Het licht van de koplampen danste voor ons uit en de roadster spatte het grind achter ons omhoog. Toen we door de poort van het landgoed van Roy Lester reden, kon ik het niet geloven. Alsof er een Engels landhuis uit de lucht was komen vallen en midden in de bruine uitlopers van de Santa Monica Mountains was beland.

Max gooide zijn peuk uit het raam en schakelde naar een lagere versnelling zodra hij de vlakke, bochtige oprit op reed. Even stopte hij met mokken om iets over het huis te vertellen. ‘Twintig slaapkamers, een theater met dertig zitplaatsen en een inloopkluis voor bontjassen. Er is een geometrisch aangelegde Engelse rozentuin met kassen en daarachter’ – hij wees voorbij een onnatuurlijk volmaakt meer met daarin een verlichte fontein – ‘ligt een doolhof waarin je dagenlang kunt verdwalen.’

We reden langs buxushagen, gesnoeid in de vorm van een enorm konijn of theepot, die in het schijnsel van de maan schaduwen wierpen op een goed onderhouden gazon. Natri-

umlampen schenen fel op twee tennisbanen met rode gravel.

‘Jouw vriend Roy heeft een kelder vol echte whisky en gin, dat goeie spul uit Schotland en Engeland. En uit Frankrijk geïmporteerde champagne. Boven heeft hij een schakelaar waarmee hij alles kan afsluiten voor als hij controle krijgt.’ Max snoof. ‘Alsof agenten een inval zouden doen in dat paradijsje van Roy Lester. Daar krijgen ze te veel geld voor toegeschoven.’

Max’ norse houding begon me te irriteren. ‘Sinds wanneer zijn geld en drank voor jou een probleem?’ In de vier maanden dat ik Max nu kende, had hij nooit aanstoot genomen aan andermans geld... en ook hun drank niet afgeslagen.

Ik bekeek zijn profiel terwijl hij de roadster over de oprit manoeuvreerde en vervolgens tot stilstand kwam. Zijn grijns ontsierde zijn knappe gezicht. Zijn zwarte fedora stond schuin op zijn keurig achterovergekamde haar. Een donkere lok krulde over zijn voorhoofd en gaf hem een soort jongensachtige charme die hij maar al te vaak gebruikte. Zijn kaak gaf hem iets autoritairs en zijn neus stond een beetje scheef, alsof hij die jaren geleden een keer had gebroken. Zijn amberkleurige ogen, met wimpers waar Greta Garbo jaloers op zou zijn, keken me behoedzaam aan. ‘Ik mag die Roy Lester niet.’

Max liet zich niet in de kaart kijken en meestal maalde ik niet om zijn geheimen, maar deze keer drong ik aan. ‘Maar hoe komt het dan dat je zo veel over hem weet?’ Met een zwaai van mijn arm zei ik: ‘En over deze plek?’

‘Dat weet ik gewoon.’ De roadster sputterde even en zweeg daarna. ‘Wees op je hoede voor die lui, begrepen?’

Ik begreep hem maar al te goed. Schoenmaker hou je bij je leest en dat soort onzin. Maar ik had bijna geen tijd meer. In die tien maanden dat ik nu in Hollywood was, had ik veel geleerd: dansen, acteren, doen alsof ik erbij hoorde. Ik had zelfs geleerd om illegale whiskey te drinken. Natuurlijk niet op een legale manier, maar daar maalde niemand om. En ik had geleerd om mijn kansen te grijpen als dat maar enigszins mogelijk was, met of zonder goedkeuring van Max.

Maar nu, met een zaal vol mensen uit de high society van Hollywood, was ik niet meer zo rustig. Mijn knieën knikten en mijn handpalmen waren klam. Een Chinese butler in een geborduurd, zijden gewaad met een satijnen hoofddekseel met kwastje begroette ons. ‘Goedenavond.’ Ik had gehoord dat Aziatische butlers een echte rage waren, maar ik had er nog nooit een gezien.

Ik liet mijn halsbontje van vossenbont van mijn schouders glijden, alsof het een lange nertsmantel was. *Laat het ervuit zien alsof je erbij hoort, want dat doet iedereen.* Daarna haalde ik diep adem en gaf mijn bontje aan Max. Met acteren was ik al een heel eind gekomen en nu zou ik daarmee de eindstreep halen.

‘Zeg, ik ben het garderobemeisje niet,’ mompelde Max, maar hij pakte het toch aan.

‘Voorzichtig, ik heb het gehoord,’ fluisterde ik.

Max nam zijn stevige fedora van zijn hoofd en boog zich naar me toe. ‘Beloof me dan tenminste dat je je aan de regels zult houden.’

Moest hij nodig zeggen. ‘Misschien moet jij dat zelf ook eens proberen, Max,’ kaatste ik de bal terug.

Hij had in elk geval het fatsoen om te blozen. Daarna draaide hij zich om en gaf zijn hoed en mijn bontje aan de Chinese butler die overigens geen krimp gaf.

Of het nu met of zonder hulp van Max was, vanavond zou het gaan zoals ik dat wilde. Ik moest toegeven dat mijn plan nou niet echt geslaagd was sinds ik Odessa achter me had gelaten. Zo groen en onschuldig als de lente in South Dakota was ik op het centraal station uit de bus gestapt. Nou ja, ik was niet echt groen meer en ook zeker niet onschuldig. Maar ik was ten einde raad.

Ik wierp een blik in een van de twee kamerhoge spiegels aan weerszijden van de ingang. Als spiegels de waarheid vertelden, zou ik een dorpsmeisje met knikkende knieën en een opspelende maag hebben zien staan. Maar gelukkig liegen spiegels ook. De vrouw die me aankeek, was geen angstaas

maar een elegante Hollywood-vrouw. En met een beetje geluk de volgende hoofdrolspeelster van Cosmopolitan Productions.

Mijn haar hield het midden tussen rood en bruin; in Hollywood noemden ze dat kastanjebruin. Een kort, golvend bob-kapsel zo glad als boter, helemaal in de mode. De granaatrode lippenstift stak af bij mijn blauwe ogen en melkwitte huid; geen sproeten, gelukkig.

Dan was er ook nog de jurk die me mijn laatste geld had gekost.

Het was een smaragdgroene, nauwsluitende jurk, zonder mouwen. Parelgrijze kraaltjes accentueerden de watervalhalslijn en pasten goed bij mijn ivoorkleurige huid, waarvan meer dan genoeg zichtbaar was. Het slanke model gleed over mijn heupen en sloot mooi aan op mijn benen, helemaal tot aan mijn bijpassende satijnen hakschoenen. Een armband van gouddraad en parels – gekweekte, uiteraard – zat boven mijn elleboog en een bijpassende haarkam glinsterde achter mijn oor. Ik draaide me een stukje en keek over mijn schouder. De rug was onfatsoenlijk laag uitgesneden. Penny zou ervan schrikken. Beter gezegd, heel Odessa zou schrikken.

Max zei met zijn blik precies wat hij van de jurk vond. Hij wist hoeveel zo'n jurk kostte en kende mijn situatie net zo goed als ikzelf. Maar het was geen verkwisting, het was een investering. Max was boos omdat ik hier mocht zijn – het feest dat van mij een ster zou maken – zonder dat hij dat had geregeld. Bovendien was ik uitgenodigd door Louella Parsons zelf. De koningin van de roddel noemden ze haar. Als zij haar goedkeuring uitsprak over een meisje in haar column in de *Examiner* of haar radioprogramma, dan was dat meisje op weg naar de top. Maar als Louella een nieuwe actrice niet mocht – waarom deed er niet toe – dan kon diegene net zo goed weer naar huis gaan.

Deze ochtend in restaurant de Brown Derby, waar ik net genoeg verdiende om mijn kakkerlakken in leven te houden, was ik van de ene verbazing in de andere gevallen. Ik bracht

Louella haar ontbijt van havermout met room en ze bekeek me met haar gebruikelijke stuurse blik. Daar ga ik nu even niet op in; laten we maar zeggen dat Louella en ik een valse start hadden gemaakt.

Ik schonk voor iedereen koffie in en probeerde te doen alsof ik niet luisterde naar Louella en William Randolph Hearst die het hadden over een feest bij Roy Lester die avond. Ook veinsde ik dat ik niet zag dat de man van Louella, Docky Martin, een scheutje in zijn koffie goot uit een flesje dat hij uit zijn zak had gehaald. Opeens draaide Louella zich naar me om, alsof ze me voor het eerst zag. ‘Minerva! Liefje. Wat zie je er weer geweldig uit.’ Ze bekeek me van top tot teen. ‘En dat haar. Wat een prachtige tint.’

‘Dank u, mevrouw Parsons,’ wist ik uit te brengen, terwijl ik de koffiepote krampachtig vasthield.

‘Lieve Minerva, hoelang werk je hier nu al?’ vroeg ze, bijna alsof het haar iets kon schelen.

Ik zei dat dat vier maanden was en wachtte op de volgende donderslag.

‘Arme stakker,’ kirde ze. ‘Je hebt iemand nodig die jou als een moederkloek onder haar vleugels neemt.’ Ze gleed met een hand over haar geelbruine tweedpak. Met haar bijpassende clochehoed met karmozijnrode veren deed ze me denken aan een hoen die we vroeger op de boerderij hadden, zo een die de andere kippen met haar scherpe snavel in het gareel hield. ‘Zeg eens, ken jij Roy Lester eigenlijk?’

Iedere levende ziel in Amerika kende Roy Lester. De held van Amerika noemden ze hem. En iedereen in Hollywood wist dat hij de bestbetaalde acteur van dit moment was. ‘Ik kan niet zeggen dat ik hem ooit heb ontmoet, mevrouw Parsons.’

‘Zeg maar Lolly, liefje. En vanavond gaat dat veranderen. Nietwaar, Docky?’ Ze ging door zonder op een antwoord van haar man te wachten. ‘Er is een soirée op het landgoed van Roy, en jij, schatje, bent mijn gast.’ Bij elk van die laatste drie woorden tikte ze op tafel alsof ze een kop voorlas van een van haar columns.

Ik stamelde iets, ik weet niet eens wat. Voordat Docky in mijn billen kon knijpen en terwijl Louella room en twee klontjes suiker in haar koffie deed, verschoof ik een stukje langs de tafel. Ik, introducé van Louella Parsons?’

Ze fluisterde niet al te zacht: ‘Roy heeft me zelf verteld dat hij op zoek is naar een nieuw gezicht als zijn volgende tegenspeelster.’ Haar blik gleed naar Docky, die zich lichtjes had gedraaid om mijn achterste te bewonderen. Hij gromde toen haar voet zijn enkel raakte. ‘Hij zal je geweldig vinden. Laat dat maar aan mij over.’

Ik was sprakeloos. Hier had ik op gewacht. Vanaf de andere kant van het restaurant keek Norb, de eigenaar van de tent, me strak aan. Hij hield er niet van als een serveerster bij gasten rondhing, zeker niet bij grote namen. Snel trok ik een doek uit mijn schort en deed alsof ik iets had gemorst.

‘Fantastisch, Lolly,’ wist ik uit te brengen, alsof ik elke dag werd uitgenodigd bij een superrijke acteur thuis. ‘Ik zal er zijn, op mijn paasbest.’ Nu gebaarde Norb naar me; zijn blik was nog steeds op mij gericht, maar wel met een frons op zijn voorhoofd.

Louella glimlachte met haar heldere, tot spleetjes geknepen ogen. Ze krabbelde het adres op een papiertje en stopte dat met haar mollige hand vol ringen in mijn schort. ‘Wacht maar, meisje, je zult er geen spijt van krijgen.’

Zodra mijn dienst erop zat, was ik als een haas teruggelopen naar het pension dat ik mijn thuis noemde. Mijn kamergenote, Lana, had een vroege dienst gehad in de danszaal, dus ik had onze kamer voor mezelf. De huur moest binnenkort weer betaald worden en in mijn kastje lag niet veel meer dan wat muizenkeutels en een blikje sardientjes, maar dat deed er niet toe, nu niet.

Ik trok mijn beste jurk aan, een nauwsluitende, kardinaalrode wollen jurk, die tot mijn kuiten reikte. Met een duifgrijze hoed over  en oog geschoven en su de schoenen, afgezet met hagedissenleer, zag ik er goed uit. Ik haalde het geld dat voor de huur bestemd was uit een blikje waarop ‘Niet uitgeven!’ stond,

trok mijn handschoenen aan en nam de tram naar warenhuis Bullock's op de hoek van Seventh en Broadway.

Twee uur later verliet ik Bullock's weer met de in zijdepapier gewikkelde smaragdgroene jurk in een doos. In kleinere doosjes zaten de bijpassende schoenen, parelarmband en haarkam. *Het is een investering*, zei ik in gedachten tegen Max, alsof hij erbij was. In mijn hoofd praatte ik veel met Max. In die tijd waren dat de enige normale gesprekken die we voerden.

Ik was nog even gestopt bij de discreet afgeschermdde lingerieafdeling van Bullock's. Als Penny het roze, zijden slipje met ruches en de moderne brassière had gezien, was ze flauwgeval- len, maar een grote katoenen onderbroek met zedig hemdje zou onder deze japon niet staan. En trouwens, van mooi ondergoed kreeg je volgens alle bladen zelfvertrouwen en dat had ik maar al te hard nodig.

Als ik nu naar huis liep en niet met de tram ging, had ik nog genoeg geld voor een broodje en een kop koffie, maar tegen de tijd dat ik bij Broadway en First was, verging ik van de pijn in mijn voeten. Toch kon het me geen lor schelen. Met mijn hak- ken tikkend op de straat neuriede ik een van die sentimentele liedjes die ik op de radio had gehoord.

Op de hoek stonden een paar pechvogels die voor me op- zijgingen en hun hoed voor me afnamen. Het handgeschreven bordje om hun nek of naast hen op de stoep vertelde hun trieste verhaal.

Ik werk voor eten.

Mijn gezin lijdt honger.

Mijn jurk en schoenen voelden opeens loodzwaar in mijn armen. Sinds de krach en de nasleep daarvan stapten er elke dag mannen uit de bus in LA, die dezelfde harde waarheid zouden ontdekken als ik, toen ik tien maanden geleden was aangekomen: het was in de Golden State net zo moeilijk om werk te vinden als in de rest van het land. En volgens de kran- tenkoppen werd het alleen nog maar erger. Zij die geluk had- den, verkochten appels voor twee cent per stuk. De pechvogels

sterven samen met hun gezin een langzame hongerdood.

Ik had door moeten lopen, maar dat deed ik niet. Een oude man met een gezicht zo gerimpeld als een goed gelezen krant en een wanhopige blik in zijn bleke ogen, stond in de felle zon met een kistje appels aan zijn voeten. Hij zag eruit als een boer. Net als papa.

Hij koos een appel voor me uit, wreef die glanzend aan zijn mouw en reikte me die aan. ‘Alstubleeft, juffrouw.’

Ik keek naar de pakjes in mijn armen. Deze man had niets en zou morgen waarschijnlijk ook niets hebben. Nog een dag met een lege maag zou mij niet de das omdoen. Niet meer.

Dus ik liet de hele inhoud van mijn portemonnee in zijn beker rollen. Met een kwart dollar en nog wat kleine muntjes zou hij een behoorlijke maaltijd kunnen kopen. Ik pakte de appel aan en draaide me om zo snel als ik kon, maar toch niet snel genoeg. Zijn vochtige ogen en geprevelde ‘dank u wel’ bezorgden me een steek van heimwee. Zou papa vanavond honger hebben? Zou Penny de eindjes aan elkaar kunnen knopen?

Toen ik thuiskwam, schreef ik Penny.

Misschien heb ik nu eindelijk geluk, Penny. Misschien krijgt dit verhaal toch een gelukkig einde. Al verdien ik dat niet.

Ik verzegelde de brief en zei tegen mezelf dat het nu niet lang meer zou duren voordat ik terug kon naar huis, naar Odessa. Als eerste zou ik de hypotheek en belasting betalen, zodat papa zich nooit meer zorgen hoefde te maken. Daarna zou ik zo’n nieuwerwetse tractor kopen die de mais zowat zelf voor je plant. Misschien zou ik wel een kast vol truttige jurken en van die praktische schoenen kopen waar Penny zo dol op was. We zouden elke dag vlees eten en op zondag zelfs twee keer. Ja, dat zou ik doen. Ik zou alles weer goedmaken met papa. Zelfs Penny zou dan moeten toegeven dat ik geslaagd was.

En vanavond zou het allemaal beginnen, nu dus, op het feest van Roy Lester.

Max wachtte bovenaan de marmeren trap met een blik alsof hij zo een kies moest laten trekken. De piano begon net aan het refrein van *Ain't Misbehavin'* en een herentrio zong vals mee. Ik haalde diep adem en stak mijn kin in de lucht.

Dit was het, hierop had ik gewacht. Maar waarom zwabberden mijn benen dan als die van een bezopen zeeman?

Max keek op me neer met iets wat op medeleven leek en hij legde mijn hand in de kromming van zijn arm. 'Kom, des te sneller hebben we het achter de rug.'

We liepen naar beneden en stapten in de werveling van kleur en geluid. De arm van Max in zijn nachtblauwe pak voelde stijf aan en zijn kaak was gespannen, alsof hij ten strijde trok. Was hij geïrriteerd vanwege wat er tussen ons was voorgevallen, of was het iets anders? Dat wist je nooit bij Max.

Hij leidde me behendig door de menigte. De stuk voor stuk prachtige vrouwen bewogen zo gracieus; ze leken wel volgens een choreografie te dansen. Ook de mannen bewogen zich – schijnbaar moeiteloos – elegant. Allemaal hadden ze een glas in hun hand: een sierlijk champagneglas, een glas met donkere whiskey of een cocktailglas met heldere gin en de gebruikelijke olijf. Het achttiende amendement had er overal in het land in gefaald de drankconsumptie aan banden te leggen; sterker nog, drinken was daardoor alleen maar een nationaal tijdverdrijf geworden.

Een mooi Mexicaans dienstmeisje, waarschijnlijk niet ouder dan achttien, met een zwarte jurk tot over de knie en een vormeloze witte schort, kwam met wankelende glazen op haar blad vlak voor ons tot stilstand. Haar blik was strak op Max gericht. Dat was ik wel gewend, want overal lonkten de vrouwen naar hem, maar haar mond leek juist van verbijstering open te vallen. Max pakte twee glazen champagne en zei zachtjes iets tegen haar.

Daarop maakte ze zich uit de voeten, alsof ze achterna werd gezeten.

'Wat was dat nou?' vroeg ik.

Hij gaf me een van de glazen en haalde zijn schouders op. ‘Mina, dit gedoe hier is tijdverspilling.’

‘Tijdver...’ Van onderwerp veranderen was een van zijn specialiteiten en ik trapte er weer in. ‘Dat zeg jij.’ Ik draaide me naar hem om en fluisterde fel terwijl ik naar de piano knikte. ‘Daar staat John Gilbert.’ Gilbert, ook wel de Great Lover genoemd, verdiende met één film meer dan wat mijn vaders boerderij waard was.

Max dronk zijn glas in één teug leeg, legde daarna een hand tegen mijn onderrug en leidde me naar het midden van de zaal. ‘Gilbert is onbetrouwbaar. Drinken is één ding, maar vrouwen... Waarschijnlijk heeft hij met elke vrouw hier van pyjamabroek gewisseld, behalve misschien met jouw vriendin Louella.’ Max stak zijn minachting niet onder stoelen of banken. ‘En dan heb ik het niet eens over zijn stem. Gilberts eerste *talkie* was ook gelijk zijn laatste.’

Gilberts eerste geluidsfilm had ik ook gezien en ik had net als alle anderen in de bioscoop moeten lachen om zijn hoge, verwijfde stem. Ik nam een slokje van mijn champagne en liet de bubbels op mijn tong uiteenspatten. ‘Maar kijk dan! John Barrymore.’ Mijn stem piepte. Ik, in dezelfde ruimte als een icoon.

Max protesteerde, alsof de man die tegen de volle bar leunde geen Hollywood-grootheid was. ‘Met de hoeveelheid gin die Barrymore al achterover heeft geslagen, kun je de Titanic laten zinken en dat is te zien ook. De hoge heren in New York, zij die over het geld gaan, zijn de problemen zat. Geloof me, als ze zijn contract konden ontbinden, dan zouden ze dat doen.’

Ik keek nog eens goed naar de man die ze het Great Profile noemden. Ja, rond zijn kaken zag je duidelijk verslapping. De ogen waar duizenden vrouwen verliefd op waren geworden, waren bloeddoorlopen en gezwollen. Maar Max hoefde toch niet zo’n zuurpruim te zijn?

Max leidde me om de mensenmassa aan de bar naar een nis vanwaaruit we het grootste deel van de zaal konden zien. ‘Zie

je die meiden daar?’ Hij gaf een rukje met zijn hoofd naar een drietal vrouwen dat naast een krakende grammfoon stond te dansen. Billie Dove, bij alle bioscoopbezoekers bekend als de *American Beauty*, boog zich naar Colleen Moore, die met haar boblijn meisjes in het hele land van kapsel had doen veranderen. Alle films die zij hadden gemaakt, had ik gezien in de kleine bioscoop van Odessa. Ik ging zo op in de films, dat ik nauwelijks merkte dat mijn vriendjes probeerden mijn hand te pakken of me een kus wilden geven. Naast Billie stond Norma Talmadge – de aantrekkelijkste *flapper girl* van allemaal – in het oor te fluisteren van een jongen die half zo oud was als zij.

‘Door de krach, de bezuinigingen en de *talkies* is het met hen gedaan.’ Max ging door met zijn preek. ‘Het gerucht gaat dat ze geen van drieën nog werk zullen vinden, behalve bij de parfumbalie van warenhuis Macy’s.’

Dat liet ik even tot me doordringen. Zou Max gelijk hebben? Ik bekeek ze over de rand van mijn champagneglas. Hun lach was iets te luid. En ja, in hun ogen zag ik onder de zware make-up en nepwimpers de wanhopige opgewektheid die ik maar al te goed kende.

‘Dit zijn niet de mensen met wie je wilt omgaan, Mina. En zij die dat wel doen’ – hij knikte naar wat dronken jongelui die zich door de charleston heen werkten – ‘lopen vast en gaan ten onder voordat ze ook maar iets hebben bereikt.’

Ik wilde hem vragen hoe hij dat zo goed wist, maar de dansers begonnen met de grammfoonplaat mee te zingen en de pianist verhoogde de inzet door op de toetsen te slaan. Max boog zich naar me toe om boven het lawaai uit te komen. ‘Mina, word nou eens wakker. Zeg eens, wie mis je hier?’

Hij was zo dichtbij dat ik de eau de cologne kon ruiken die hij altijd gebruikte, fris en citroenachtig. Ik duwde de herinnering aan het nieuwjaarsincident weg en probeerde hem te volgen. ‘Mary Pickford,’ antwoordde ik. De Lieveleving van Amerika werd ze genoemd, maar ze was hier niet. Als ze er wel was, zou ze in het middelpunt van de belangstelling staan.

Hij knikte. ‘En?’

Ik schudde mijn hoofd. Waar wilde hij heen? ‘Douglas Fairbanks?’ Pickfords echtgenoot. Ze gingen overal samen naartoe en in tegenstelling tot sommige filmkoppels waren ze gek op elkaar.

Hij deed alsof ik een schoolmeisje was dat eindelijk haar lesje snapte. ‘Buster Keaton, Carole Lombard.’ Hij keek me met opgetrokken, donkere wenkbrauwen aan. ‘De echt grote namen, Mina.’ Zijn ogen gleden over de menigte alsof ze iedereen taxeerden. ‘Gable en Crawford zouden hier nooit komen. Niet dat zij niet drinken en niet met Jan en alleman naar bed gaan – dat doen ze allemaal – maar niet met mensen zoals Lester. En jouw droomprins dan, meneer Chaplin? Die zou hier met geen stok naartoe te krijgen zijn.’

Dat was gemeen. Dat ik smoor was op Charlie Chaplin had ik op een zwak moment bekend. Het was niet netjes om dat nu tegen me te gebruiken, maar Max ging altijd ver om zijn gelijk te krijgen.

Max ging door. ‘Ze blijven hier weg met een goede reden, Mina. Hier is gewoon niets goeds te verwachten. Jouw vriendin Louella wil alleen maar iemand een hak kunnen zetten in dat radioprogramma van morgen, terwijl haar man pillen geeft aan de meeste mannen hier en abortussen regelt voor de helft van de vrouwen.’

Ik bloosde. Max wond zich op en misschien had hij gelijk. Maar zijn werkwijze had nog niets opgeleverd en ik was wanhopig. Die wanhoop maakte me strijdlustig. Juist op dat moment plaatste mijn winnende argument haar beroemde achterste boven op de bar tegenover ons. ‘En Clara dan?’

Clara Bow was opgedirkt met dikke, zwarte eyeliner en een nauwsluitende rode jurk met bijna tien centimeter lange franje ruim boven haar knieën. De potlooddunne wenkbrauwen gaven haar een trieste blik en haar haar, een bob van donkerrode krullen, glansde in het licht van de lampen. Ze sloeg haar welgevormde benen over elkaar en stak haar longdrinkglas

omhoog in de richting van een groep aanbidders.

Ik had al haar films gezien, van *The Daring Years* toen ik amper veertien was, tot *The Wild Party*, Clara's eerste geluidsfilm. Ze was het einde: de *It*-ster. De vrouw die niet alleen haar eigen keuzes maakte, maar met één film ook meer verdiende dan ik na drie jaar werken in het eethuis in Odessa had verdiend. Zelfs Max kon niet op tegen haar roem.

Hij volgde mijn blik, zag Clara, en draaide snel zijn rug naar de bar alsof hij haar niet wilde zien. 'Lees jij de kranten eigenlijk wel?' fluisterde hij.

Nou, ja. Ik had de foto's van haar in de rechtbank gezien, met haar huidige vriend, Rex Bell, naast haar. 'Zij staat niet terecht, maar haar secretaresse.' Haar secretaresse, Daisy DeVoe, had haar voor meer dan honderdduizend dollar proberen te chanteren.

'Dat is waar, maar het is Clara die door het slijk wordt gehaald.' Max hield zijn gezicht afgewend, maar hij keek somber en ook een beetje triest.

Wat er tijdens dat proces naar boven was gekomen, was schokkend, zelfs voor Hollywood. Feestjes met veel drank, cocaïne, heel veel mannen: Gary Cooper, Victor Fleming, een heel American-footballteam; dat werd althans beweerd. Allemaal genoteerd in brieven die zo uitgesproken waren, dat ze zelfs niet in het beruchtste roddelblad konden worden afgedrukt. De kranten waren als hyena's die een karkas verslinden op Clara Bow gesprongen. *It-ster ontmaskerd! Filmster geruïneerd!*

Max ging door. 'Paramount kan dat smerige privéleven van haar niet gebruiken, zeker niet nu dat niet langer privé is. Om nog maar te zwijgen over haar zelfvernietiging. Met al die mannen, drank en drugs heeft ze haar krediet nagenoeg verspeeld, zeker als ze zelfs haar tekst niet meer weet.' Max snoof. 'Ik kan maar niet begrijpen waarom deze mensen dat allemaal op moeten schrijven. Ze bewaren brieven en dagboeken als trofeeën en dan zijn ze geschokt als een of andere boosdoener die vindt en geld daarvoor wil hebben.'

Max was heel veel dingen: koppig, arrogant, bazig... En

zo kon ik nog wel even doorgaan. Maar in zijn vak zat hij er zelden naast. Zou het echt gedaan zijn met de *It*-ster? Op dat moment hoorde ik haar. Ze had nog maar in één geluidsfilm gespeeld, maar ik zou haar stem overal herkennen: hees en met iets van een Brooklyn-accent.

‘Maximilian. Blijf je je de hele avond verstoppen of kom je nog mijn kant op om gedag te zeggen?’

Mijn mond viel open. Had ze het nu tegen mijn Max?

Max zuchtte diep en wierp me een schijnbaar verontschuldigende blik toe. Hij draaide zich naar de bar. ‘Clara. Dat is lang geleden.’ Hij klonk niet al te blij.

Max die Clara Bow bij haar voornaam noemde?

Hij verstevigde de greep om mijn elleboog en voerde me mee, terwijl de mannen met duidelijke tegenzin een stukje voor ons aan de kant gingen. Clara keek totaal niet naar mij terwijl ze haar lege glas naar Max uitstak. ‘Wil jij dit even voor me vullen, Maxi?’ Ze wendde zich tot de mannen die naast haar zaten. ‘Jongens, dit is Max Clark. Zijn vader was Dusty Clark, de Kissing Cowboy.’ Ze glimlachte en kon amper rechtop blijven zitten. ‘Jullie sukkel mochten willen dat jullie ooit zo’n fijne vent tegenkomen.’

Max vulde haar glas met enig gespetter vanuit de fles op de bar. Zijn kaak stond gespannen en hij deed niet eens zijn best om eruit te zien alsof hij blij was de beroemdste vrouw van Hollywood te zien. ‘Hoe gaat het zo met je, Clara?’ Hij hield het glas buiten haar bereik en dwong haar zo om hem aan te kijken.

Ze schonk hem een zwoele glimlach in plaats van een antwoord. ‘Dus met haar breng jij nu je tijd door.’ Ze bleef Max aankijken. ‘Is het geen schatje?’ Het klonk zeker niet als een compliment, dus ik bedankte haar ook niet.

Max stelde me met weinig enthousiasme voor. Van dichtbij kon ik zien wat hij had bedoeld. Clara zag er afgeleefd uit, als een dollarbiljet dat door vele handen was gegaan. Haar zware make-up kon de donkere kringen onder haar beruchte slaapkamerogen niet verbloemen.

‘Aangenaam, juffrouw Bow,’ wist ik nog net uit te brengen voordat ze zich omdraaide en om meer glazen riep.

Ze vulde ze zelf, bijna tot aan de rand, en gaf er een aan Max en aan mij. ‘Vrienden van Max...’ was het enige wat ze zei voordat ze haar glas hief. ‘Op Dusty Clark.’ Alle mannen volgden haar voorbeeld. ‘Hij zou jullie slapjanussen zo onder de tafel drinken. Maakte niet uit waarmee. Gin, whiskey of clandestien gestookt spul.’ Ze klonk met Max’ glas en gaf hem een trage knipoog. ‘Ad fundum,’ zei ze en daarna sloeg ze het glas in één keer achterover.

Ik nam een grote slok. Brandend gleed de drank naar beneden en de tranen sprongen in mijn ogen.

Max zette zijn lege glas neer en pakte Clara’s hand. Die was klein en bleek in de zijne. ‘Zorg goed voor jezelf, Clara.’

Ze keek hem wat beneveld aan. ‘Ik zou liever hebben dat jij voor mij zorgt, Maxi,’ fluisterde ze met een blik die staal kon doen smelten.

Mijn wangen gloeiden net zo erg als mijn keel. Was Max een van die hele ris mannen van Clara geweest? Ik was echt niet zo onschuldig als een pasgeboren lammetje, maar het idee van Clara en Max samen deed toch iets opvlammen achter in mijn hoofd.

Zonder nog één woord te zeggen, manoeuvreerde Max me door de volle zaal.

‘Dat jij haar kent,’ fluisterde ik en ik keek naar hem op. Max hield veel voor zichzelf maar als hij praatte, was hij eerlijk. Dat vond ik zo fijn aan hem, zelfs als ik het soms niet wilde horen. Maar op dit moment keek hij alle kanten op, behalve naar mij.

‘Mijn vader behoorde tot dit gezelschap.’ Dat was geen antwoord, maar zijn ogen vertelden me dat ik niet moest aandringen. ‘Mina, alsjeblieft. Laten we gaan.’

Max smeekte nooit en dus moet ik die smeekbede in zijn stem verkeerd hebben gehoord. Trouwens, ik had Clara Bow nog maar net ontmoet en ook had ik Louella of Roy Lester nog niet gevonden. ‘Max, ik ga hier niet weg voordat ik heb

gedaan waarvoor ik ben gekomen en dat is die rol bemachtigen.’

Max draaide zich om, pakte mijn elleboog net onder mijn nepparels en fluisterde woedend: ‘Mina, luister nou eens een keer naar me. Deze lui’ – hij knikte met zijn hoofd naar de zaal – ‘mensen zoals Clara Bow, als Barrymore, die zijn op zoek naar iets. Geluk, zingeving, wat dan ook. Ze denken dat ze dat onder in een fles kunnen vinden, of in verdovende middelen of in andermans bed.’ Zijn goudkleurige ogen waren helder en dichtbij. ‘Ze blijven maar zoeken en zoeken.’ Zijn stem werd steeds killer. ‘En uiteindelijk maken ze zichzelf kapot.’ Hij legde zijn handen op mijn blote schouders. ‘Daarom zeg ik je, Mina, dat dit een slecht idee is.’

Ik keek naar hem op. Nee maar, waar kwam dat ineens vandaan? Ging dit over zijn vader? Wat er was gebeurd met Dusty Clark, die geweldige lassowerper en ruiter die in minstens honderd films had gespeeld, was een drama geweest. ‘Max.’ Ik slikte met moeite. ‘Ik ben niet zoals jouw vader. Ik kan dit aan.’

Max schudde zijn hoofd en blies gefrustreerd zijn adem uit. ‘Nee,’ zei hij beslist. ‘Dat kun je niet.’

Hij had verstand van zaken, maar kende mij absoluut niet. Hij dacht dat ik het wilde gaan maken, in net zo’n chic huis als Lester wilde wonen en bontjassen en designerkleding wilde dragen. Maar hij had het mis.

Ik was helemaal niet van plan om langer in Hollywood te blijven dan strikt noodzakelijk was.

De studio’s waren dol op nieuwe gezichten en die betaalden ze goed. Joan Crawford, de elegantste van alle *flapper girls* was bij MGM begonnen met vijfenzeventig dollar per week. Mijn plan was om geld te verdienen en er daarna vandoor te gaan. Een contract van een halfjaar als tegenspeelster van Roy Lester zou me genoeg geld opleveren om Californië te verlaten met tien keer zo veel als wat ik van papa had meegenomen. Genoeg om alles weer goed te maken en papa voor de rest van zijn leven van perziken en pijptabak te voorzien. Ik was nu bijna een jaar weg en inmiddels hadden de hypotheek en belasting

al betaald moeten zijn. Als ik niet snel succes zou hebben... zou ik nooit meer naar huis terug kunnen gaan.

Maar dat zou ik Max niet vertellen.

Mijn naam, uitgesproken met die welbekende zeurende stem, doorbrak de spanning die om ons heen hing. Max liet zijn handen van mijn schouders vallen. De gezette gestalte van Louella Parsons duwde zich dwars door de vele slanke vrouwen en modieuze, elegante mannen als een vrachtschip door schuimende golven.

‘Minerva, liefje van me! Je bent gekomen. Ik wist het wel.’ Ze droeg een loshangende avondjapon van bordeauxrode zijde, afgezet met zwarte maraboe. Haar wangen waren roze en haar ogen stonden iets te helder. Ze knipperde overdreven met haar ogen. ‘Dat is lang geleden, Maximilian.’

‘Louella.’ Zijn blik zei dat het niet lang genoeg was.

Dus Max kende zowel Louella als Clara Bow en had me dat nooit verteld? Ik wist niet zo veel van hem, maar dit was de druppel. Wat had hij nog meer geheimgehouden?

Louella stak een van mijn handen in de lucht en draaide me rond. ‘Jij. Bent. Prachtig.’ Ze haakte haar arm door die van mij. ‘Maximilian, je vindt het toch niet erg dat ik jouw vriendinnetje even leen?’

Max stak zijn hand naar me uit alsof hij me nog een laatste kans gaf om van gedachten te veranderen. Ik schudde mijn hoofd. Al sinds dat nieuwjaarsincident was hij humeurig geweest. Ja, hij had een paar audities voor me geregeld en me zelfs een contract bij Cosmo beloofd, maar alles wat hij had gedaan, was mislukt. Soms leek het erop dat hij helemaal niet wilde dat ik het zou maken in Hollywood.

Met een brok in mijn keel stond ik toe dat Louella me meenam. Max was mijn agent en hij deed zijn werk niet. Meer was het niet. De menigte sloot zich weer om me heen en het laatste wat ik zag van Max waren zijn bezorgde ogen.

Louella stuurde me als een natuurkracht naar de achterkant van het huis, waarbij haar vingers zich als klauwen in mijn arm

groeven. ‘Minerva, liefste,’ zei Louella. ‘Ik kan jou zo op dat witte doek krijgen. Dat weet je toch?’ Ik wist niet wat ik moest zeggen, maar dat deed er ook niet toe want ze praatte gewoon door. ‘Ik wil alleen maar dat je een kleinigheidje voor me doet.’

‘Maar, wat...’ Een kleinigheidje?

‘Het is niets. Je hoeft vanavond alleen maar Roy Lester gezelschap te houden. En morgen teken je dan een contract bij Cosmo. Dat verzeker ik je.’

‘Maar neemt meneer Lester niet zelf de besluiten over zijn hoofdrolspeelster? En meneer Hearst dan?’

Ze stopte abrupt en draaide zich naar me om. ‘Maak je maar geen zorgen. Ik heb meneer Hearst in mijn zak,’ zei ze met een honingzoete stem en klopte op haar borst, alsof ze daar een zakje had waarin een miniatuurversie van William Randolph Hearst zat.

Ik probeerde mijn verwarde hoofd helder te krijgen. *Als ik dit voor haar doe, bezorgt ze mij een contract bij Cosmo?* Met Louella’s hulp zou ik binnen een mum van tijd honderden dollars per week kunnen verdienen. Genoeg om naar papa te sturen zodat hij de schulden kon afbetalen. En wat was er mis met Roy Lester gezelschap houden?

Op dat moment liepen we door een enorme dubbele deur een feestje binnen dat veel intiemer was dan dat in die andere zaal. Een stuk of zes mensen hingen op roodfluwelen divans en gecapitonnerde stoelen rond een enorme stenen haard. Het licht en de muziek waren gedempt. Op de vloer lag een wit berenvel; de kop van het beest zat er nog aan met de muil opengesperd om de enorme tanden te tonen.

Er liep een rilling over mijn rug.

Louella draaide zich naar me om en haar ogen glommen als gevolg van de gin die ik in haar adem rook. ‘Daar zijn we dan, Minerva. En ik weet zeker dat Roy van je zal smullen.’

Ik negeerde de vlinders die in mijn buik op hol sloegen en raapte al mijn moed bij elkaar. *Roy Lester, zet je schrap om je nieuwe tegenspeelster te ontmoeten.*

Het geroezemoes viel stil toen we dichterbij kwamen en de muziek en het wilde gelach in de andere zaal klonken gedempt en ver weg. Louella stelde zich aan als een klein meisje. ‘Minerva, schatje, herinner je je mijn vrienden nog: William en Marion?’

Hoe had ik die kunnen vergeten? Hearst zat in een hoek van de pluchen rode divan met een vol glas whiskey in de hand. Hij was minstens veertig en Marion behoorde al jaren niet meer tot de twintigers. Ze lag als een deken over hem heen; haar beroemde blonde bob zag er niet uit en haar oogleden waren halfgesloten. In haar sierlijke hand hield ze een champagnefles.

Ik stamelde mijn begroeting en probeerde er niet op te letten dat Marions saffierblauwe jurk, met diep uitgesneden V-hals en vol lovertjes, over haar dij omhoogkroop, met de hand van Hearst erachteraan. Marion mompelde iets van een begroeting, nam een slok uit haar fles en hikte. Hearst hief zijn glas naar me op en knipoogde overduidelijk naar de man van Louella, die opzijschoof om ruimte te maken op de divan. Louella’s ogen vernauwden zich en ik hoopte van ganser harte dat ze op dit moment niet aan het Docky-fiasco dacht.

Louella pakte mijn arm in haar klauwachtige greep en draaide me naar de man die aan het andere uiteinde van de divan zat. Roy Lester droeg een loshangend, wit smokingjasje en zijn vlinderdas had hij ook al losgemaakt. Zijn klassieke gelaatstreken vervaagden achter de rookwolk van zijn dikke sigaar. ‘Roy, ik wil je graag voorstellen aan Minerva Sinclair,’ zei Louella met een grijnslach. ‘Ik denk dat jullie tweeën helemaal weg van elkaar zullen zijn.’

Mijn gedachten gingen naar de haan op de boerderij die ik Blackie de Piraat had genoemd, omdat hij zo pompeus rondliep met zijn flubberende, rode kinlellen en zijn zwaardachtige snavel, klaar om uit te halen naar elke kip die over de schreef ging. Roy Lester deed me direct aan hem denken. Roys donkere haar was gekamd over een steeds dunner wordende kruin en

een smalle snor volgde de contouren van zijn dunne lippen. Er hing zelfs een rode huidplooi over zijn kraag. Maar het waren vooral zijn ogen. Daarin lag een alerte en gehaaste blik, alsof hij op zoek was naar een zwakke plek.

Ik stak mijn hand uit. Ik hoefde hem tenslotte niet aardig te vinden en hem alleen maar gezelschap te houden zoals Louella had gezegd. Roy stond niet op voor de introductie, maar ik denk niet dat iemand met een contract van één miljoen dollar per jaar hoeft te gaan staan als hij dat niet wil. Hij pakte mijn hand en trok me op zijn schoot. Van verbazing slaakte ik een gillette en stribelde wat tegen. Hij lachte en zijn hand kroop rond mijn middel terwijl ik mezelf onhandig verschikte om naast hem te gaan zitten. Ik trok mijn jurk weer recht en ontweek ondertussen de hete as van zijn sigaar. ‘Aangenaam kennis te maken,’ zei ik toen ik mijn stem weer terug had en hem van onder mijn wimpers aankeek.

‘Juffrouw Sinclair,’ kraaide hij en zijn ogen gleden over me heen. ‘Louella heeft me alles over je verteld.’ Door zijn adem die naar whiskey en tabak rook begonnen mijn ogen te tranen.

Ik schoof voorzichtig een stukje opzij, maar Louella zeeg met haar omvangrijke lijf aan de andere kant van mij neer, waardoor ik in de val zat.

‘Je staat droog,’ brulde Lester alsof het een misdaad was. ‘Dat is niet best.’ Hij gebaarde naar een bediende – een jongen die sprekend leek op het meisje met wie Max had gesproken – die een blad met martini’s voor me hield. Ik probeerde me te herinneren hoeveel ik al had gedronken. Clara’s whiskey, twee glazen champagne, of waren het er drie? Maar toen zei ik tegen mezelf dat ik me vanavond niet aan de regels van Max hoefde te houden, pakte een martini en nam een slok. De gin gleed als een scherp mes door mijn keel, maar ik bedacht dat me dat juist goed zou geven. Roy maakte het zich gemakkelijk en Louella begon te vertellen over wie we in de andere zaal hadden gezien, met wie ze daar waren en wat ze zeiden.

Ik kletste wat en nam Roys hand in de mijne zodat die niet

verder omhoog kon glijden over mijn dij. Roy was zo slecht nog niet als je hield van dronkenmanspraat en sigarenrook, zei ik tegen mezelf.

Louella mengde zich in ons gesprek. ‘Had ik het niet gezegd? Is ze niet om op te eten?’ Ze lachte alsof het niet de tiende keer was dat ze dit zei.

Roy begroef zijn gezicht in mijn hals. Ik probeerde me los te wurmen terwijl hij zijn weg vond naar mijn oor. In mijn borstkas begon paniek op te wellen en dus duwde ik hem weg. Dit was te veel. Direct leunde Roy achterover en keek me met enige teleurstelling aan. ‘Kom nou, lekker ding, je kent het spelletje toch?’ Van een blad dat voorbijkwam griste hij nog een martini en duwde het glas in mijn hand. Ik kreeg de kriebels van zijn blik. Ja, ik kende het spelletje, maar wilde uit alle macht dat dat niet zo was. En hoewel ik dat ook niet echt wilde, nam ik toch een slok.

Het feest in de andere zaal werd luider, de zang valser en het gelach wilder. De muziek van de grammfoonplaat wedijverde met de piano. Een grietje in een onderbroek schoot voorbij, slaakte een gillette en begon onbedaarlijk te lachen toen een man haar achternakwam. Hij nam haar in zijn armen en droeg haar naar buiten terwijl hij iets riep over een zwembad.

De kamer leek me in te sluiten, vol rook en onuitgesproken verwachtingen. Ik zat er tot over mijn oren in. O, wat vond ik het vreselijk als Max gelijk had. Ik moest nadenken en dat lukte niet met Roy zo dicht bij me en met Louella die me met die heldere ogen aankeek. ‘Ik moet even mijn neus poederen.’ Ik toverde een lieve glimlach op mijn gezicht en stond op. De vloer ging angstaanjagend op en neer.

Roy greep mijn hand en keek me wantrouwend aan. ‘Je laat me toch zeker niet in de steek, popje?’

‘Geloof mij maar, Roy, die komt heus wel terug.’ Louella bemoeide zich ermee. Ze schonk me een blik die zei dat ik inderdaad echt terug moest komen.

‘Zo terug,’ verzekerde ik Roy met trillende stem.

‘Geluksvogel,’ lalde Docky, waarop Louella hem een boze blik toewierp.

Mijn satijnen hakken zonken in het uitgespreide berenvel en zo hobbelde ik weg. Ik stelde me voor dat die glazen ogen van de beer me nakeken toen ik de kamer uit strompelde. De paniek greep me bij de keel terwijl ik me om een zwerm dansers heen manoeuvreerde. Ik kon Max’ ‘ik zei het toch’ al bijna horen, maar ik was niet van plan om me gewonnen te geven. Na wat frisse lucht zou ik wel een manier weten te bedenken om dit te doorstaan.

Ooit, toen ik nog klein was, hadden Penny en ik elkaar uitgedaagd om het meer achter ons huis over te zwemmen. De verliezer moest het kippenhok schoonmaken. Penny was ouder, maar ik kon beter zwemmen en popelde om dat te bewijzen. Ik begon sterk en lag al snel meters voor. Tegen de tijd dat ik in het midden van het meer was, was ik bekaaf. Penny zwom terug maar ik ging door. Ik haalde het, maar dan ook maar net. Penny, de klikspaan, vertelde papa die avond het hele verhaal en ik moest een maand lang het kippenhok schoonmaken, ondanks dat ik de wedstrijd had gewonnen. Met elke schep had ik mezelf eraan herinnerd dat ik had gedaan wat ik van plan was geweest – en ik zou het zo weer doen.

Was dit niet ook een kwestie van zwemmen of verzuipen? Maar hoe ver zou ik moeten zwemmen met Roy Lester? Het hele eind? Het was niet zo dat dit mijn eerste keer was. Het was zelfs niet de eerste keer met iemand die ik net had ontmoet. Ik had gedacht – en gehoopt en gebeden en mezelf beloofd – dat die tijd achter me lag, maar ik was té ver gekomen en zat er te diep in om het nu nog op te geven.

Ik duwde mezelf door de menigte en liep recht op de openslaande tuindeuren af, die werden omlijst door zware, damasten gordijnen. Ik kon nu weggaan en mijn kans verspelen, of blijven en doorzetten. Papa en Penny hadden niet veel tijd meer.

Zwemmen of verzuipen? Ik had geen keus meer.